

Ν.Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΟΝΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς δικαστηρίου
 τῶν ὁδῶν
 Πειραιῶς καὶ Γε-
 ρανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

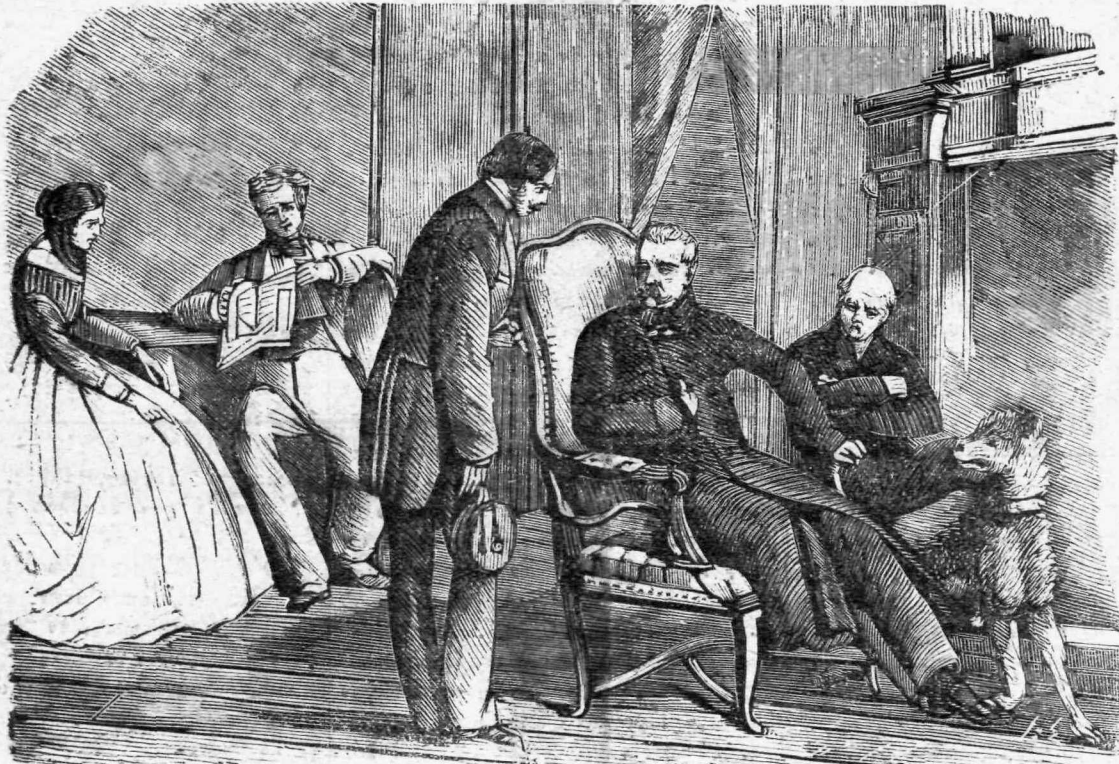
Ἐν Ἀθήναις	ἔτησίᾳ δρ. ν.	8
" "	ἔξαμην.	" 5
" ταῖς ἐπαρχ.	ἔτησίᾳ "	" 10
" "	ἔξαμην.	" 6
" τῶ ἐξωτερικῶ	ἔτησίᾳ φρ.	" 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κάρμεν καὶ Ἀναῖς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ εἰκόνας, μετὰφρ. Ε. Σγιναῦ. — Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη. — Ἀραδικὴ φιλοξενία. — Ἡ ταφὴ παρὰ τοῖς Ἰάπωνσιν. — Ποιίλα. — Ποίησις, ὁ Ἐξόριστος, ὑπὸ Κ. Παππάρογλη. — Γνωστοποιήσις.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις.....	λεπτ.	10
" ταῖς ἐπαρχίαις.....	"	15
" τῶ ἐξωτερικῶ.....	"	25
Φύλλα προηγούμενα		λεπτ. 50

Καλημέρα, κύριε μαρκήσιε. — Σελίς 51, στήλη 3.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

II

Η ΠΑΛΗ — Συνέχεια.

Ἐσπέραν τοῦ μηνὸς Ἰουνίου 1844, ἦτοι δεκατέσσαρας μῆνας μετὰ τὴν διανυκτέρευσιν τῆς κυρίας Ἀναΐδος δὲ Φλάρ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ κύρ Μαλικόρη καὶ τὴν συνάντησιν τῆς μετὰ τοῦ μαρκησίου Λεστάν, — αὐτὴ αὐτὴ ἡ κυρία δὲ Φλάρ ἐκάθητο μόνη εἰς παρὰθυρον τοῦ δευτέρου ὁρόφου τοῦ πύργου, ἀφ' οὗ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ μακρὰν τὴν

πεδιάδα καὶ τὴν ὁδὸν τῆς Νεβέρ, ἐκτεινομένην παραλλήλως πρὸς τὸν ποταμόν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ δὲν ἦτο πλέον ἢ εὐσαρκος καὶ ροδόχρους νεαρὰ γυνή, ἢ ἔχουσα μελαγχολικὸν τὸ χεῖλος καὶ ἡσυχον τὸ βλέμμα, ὅπως εἶδομεν αὐτὴν εἰς τὸ βάθος τῆς ὁδοποιικῆς ἀμάξης τῆς. Ἡ πτυχὴ τοῦ χεῖλους τῆς εἶχε καταστῆ πικρὰ τὴν ἔκφρασιν, τὸ μέτωπόν τῆς ἐρρύτιδυτο ὑπὸ τὴν γλυφίδα σκέψεως φλογεράς ἢ ἐλέγχου διαρκούς, — ἀγνοοῦμεν τίνας τῶν δύο — ἦτο ὠχρὰ καὶ αἰ κινήσεις τῆς εἶχον ἀποκτήσει ἀπότομόν τι διακεκομμένον, μαρτυροῦν διαρκῆ πάλιν παθῶν ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ συνέπτυσσεν εἰς

τὰς χεῖράς τῆς τὸ ἐξῆς γραμματίον:

«Εἰς τὸν ὀγκῶδη φάκελλον τῆς ἀλλογογραφίας μου μετὰ τῆς Γαλλίας παρενείρω μίαν λέξιν δι' ὑμᾶς, ἀγαπητέ μου ἄγγελε καὶ ἀκριβή μου ἐξαδέλφῃ. Ἴσως ἀναγκασθῶ ν' ἀναχωρήσω καὶ πάλιν διὰ Γερμανίαν καὶ τότε ἡ ἀπουσία μου θὰ διαρκέσῃ ἐν ἔτος. Θὰ γράψω εἰς τὸν Φρανσὴν κατόπιν, καὶ θὰ τῶ εὖρω, ἀν ἀναχωρήσω, εὐσημον πρόφασιν. Ἴσως δὲ καὶ δὲν ἀναχωρήσω. Τότε, τὴν προσεχῆ πέμπτην, 25 Ἰουνίου, μετὰ μεσημβρίαν, θὰ ἔλθω εἰς Νογαρέτ.

«Ἀρμάνδος».

Εἶποντο διαβεβαιώσεις ἔρωτος, τὰς ὁποίας εἶναι περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ εἶχεν ἑκατοντάκις ἀναγνώσει κατ' ἐπανάληψιν τὸ γραμμάτιον αὐτὸ καὶ ἐκ τῆς ὠχρότητος, καὶ ἐκ τῆς πυρετώδους ἐξάψεως, τὴν ὁποῖαν ἐμαρτύρουσαν αἱ ὠραῖαι αὐτῆς χεῖρες συμπύσσουσαι τὸ γραμμάτιον, ἦτον εὐκολὸν νὰ κατανοηθῇ ὅτι ἠθικὴ πάλη συνέβαινε ἐν αὐτῇ.

Ὁ ἔρωσ ἀντεμάχτο ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς κατὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τοῦ καθήκοντος.

Ὁ ἔρωσ ἔλεγε: Ἡ ἀναχώρησις εἶναι ἡ ἀπουσία ἐνός ἔτους, ἔτους συγκειμένου ἐκ τριακοσίων ἐξήκοντα πέντε αἰώνων· εἶναι ἡ ἀπελπισία τῆς προσδοκίας, ἡ προσδοκία τῆς ἀπελπισίας, ἡ μανιώδης ζηλοτυπία, αἱ σκυθρωπαὶ θλίψεις, αἱ θλιβερώταται ἀδημοναί, ἡ ἀκαριαία ὠχρότης εἰς τὴν λήψιν ἀπλῆς ἐπιστολῆς, τὰ πύρινα δάκρυα τῆς ἀυπνίας... δὲν πρέπει, δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσῃ! θ' ἀποθάνω....

Καὶ τότε ἐκρεμάτο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἠρεῦνα μετὰ τῆς ἀρρήτου ἐκείνης ἐκφράσεως τῆς ἀγωνίας τῆς προσδοκίας τὴν λευκὴν ἄκραν τῆς ὀδοῦ σιωπῆς καὶ ἐρήμου εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Εἶτα ἤρχοντο ἡ τιμὴ καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ἔλεγον καὶ αὐτοί:

— Εἶχες σχεδὸν λησμονήσει τὸν ἀνθρώπον αὐτόν· ἤθελες νὰ ζήσης ἐντιμὸς καὶ ἡσυχὸς εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποῖαν σοὶ ἔδωκεν ἀνὴρ εὐαίσθητος· ὁ ἄλλος ἐκεῖνος ἦλθε καὶ ἐβρίφη ἐπὶ τῆς ὀδοῦ σου· ὠμίλησε περὶ ἀπελπισμοῦ καὶ τὸν ἐπίστευες· ὠμίλησε περὶ αὐτοκτονίας καὶ πάλιν τὸν ἐπίστευες· προσεκολλήθη εἰς τὸν βίον σου, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀπαξ ἤδη συντρίψει, καὶ ἐκ νέου παρέδωκε αὐτῷ τὸν βίον σου... τῷ ἦνοιξες τὴν οἰκίαν σου, ὑπὸ ψευδῆ τίτλον συγγενείας, καὶ τότε σοὶ ἐπέβαλε τὰς θελήσεις καὶ τὰς ἰδιοτροπίας του· κατέστης τὸ εὐπειθὲς ὄργανόν του· ἀνέτρεψες πρὸς χάριν του τὰ ἦθη, τὰς συνήθειάς τῆς οἰκογενείας, ἥτις σὲ περισηνήγαγε· τὴν ὑπεχρέωσες νὰ διακόψῃ φιλικὰς σχέσεις πρὸ τριακονταετίας ὑφισταμένας καὶ νὰ ἑμιλῇ ὡς αὐθόνη πρὸς ὑπηρέτας, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν ὠμίλει παρὰ ὡς φίλος.— ὑπέστης μωρίας βασάνους ἐν τῇ ἀπομονώτει τῆς ψυχῆς σου, ἐν τῇ σιωπῇ τῆς καρδίας σου· ἐψεύσθης πρὸς πάντας, ἵνα μὴ ψευσθῆς πρὸς αὐτόν· ὑπεκρίθης διαρκῆς μείδιμα, ὅταν τὸ αἶσχος ἐρύθραινεν ἀκουσίως τὸ μέτωπόν σου, ὅταν ὁ ἔλεγχος τοῦ συνειδότης ἠγρύπνει εἰς τὸ προσκεφάλαιόν σου, σὲ παρηκολούθει βῆμα πρὸς βῆμα παραπλευρώς.— Δὲν ἐψεύσθης ἀρκούντως, δὲν ὑπέφερες ἀρκούντως, δὲν συνήθρισες ἀρετὰ περὶ σὲ μίση; Καὶ ὁ ἔρωσ σου δὲν ἤρξατο ν' ἀποκάμνη; — Ὁ αἶσχος τὴν δύναμιν, ἀν μὴ ἀναμιχθῇ ἡ τύχη, νὰ συντρίψῃ

τὴν μυστηριώδη ἄλυσον, τὴν χαλκίνην ἄλυσον, ἥτις σὲ συνδέει πρὸς τὸν ἀνθρώπον αὐτόν; — καὶ ἀν ἀναχωρήσῃ, ἀν διαβρέσῃ ἐν ἔτος, δὲν εἶναι τοῦτο ἡ ἀπολύτρωσίς σου; Δὲν θὰ ἔχῃς τὸν καιρὸν νὰ τὸν λησμονήσῃς;

Καὶ ὡς ἤκουσε τὸν ἔρωτα, ἤκουεν ἤδη τὸν λόγον, τὴν τιμὴν, καὶ ἠρεῦνα τὸν ὀρίζοντα, τρέμουσα καὶ φοβουμένη μὴ ἴδῃ ἐπιφαινομένην τὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν τοῦ μαρκησίου.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ ὀρίζων ἐσκοτιζέτο, μελανὰ καὶ γιγαντιαία νέφη ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τῶν σχιζομένων πλευρῶν τῶν ὁποίων ἐμελλόν μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐξορμήσωσιν αἱ ἀστραπαὶ τοῦ κεραυνοῦ καὶ οἱ καταβόηται τῆς καταιγίδος· πυκνὴ δμίχλη ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τοῦ Νιέβρ καὶ ἀνέβαινε μικρὸν κατὰ μικρὸν πρὸς τὴν ὀδόν· τότε ὁ ἔρωσ κατίσχυε καὶ ἔλεγε:

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐὰν εὕρισκεται καθ' ὀδὸν μὲ τὸν καιρὸν αὐτόν;... Θεέ μου! εὐσπλαγχνίσου τον....

Καὶ, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες διαμένουσιν εὐλαβεῖς καὶ ἐν μέσῳ τῶν μεγίστων αὐτῶν παραπτωμάτων, αὐτὴ ἐγονυπέτει καὶ ἔδετο ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τὸ σκότος ἠῤῥαζεν ἀδιακόπως.

Αἰφνης γδοῦπος κεραυνοῦ ἐκρότησε καὶ ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ ἐξηρῆξάτο ἀστραπῆν, — καὶ εἰς τὴν λάμψιν τῆς ἀστραπῆς αὐτῆς ἡ κυρία δὲ Φλάρ παρετήρησε μακρὰν ἐπὶ τῆς ὀδοῦ ταχυδρομικὴν ἄμαξαν ἐρχομένην ἀπὸ ρυτῆρος τεσσάρων ἵππων ἀφριζόντων, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ πρῶται βοαὶ τῆς καταιγίδος καὶ ὁ βρυχηθμὸς τοῦ κεραυνοῦ ἐφαίνοντο δίδουσαι πτερὰ.

Τότε ὁ λόγος καὶ ἡ τιμὴ, ὡς τοῦ ἀρχαίου ξιφομάχου, οἵτινες κατῆγον ὑστατον κτύπημα ξίφους μετὰ τοῦ τελευταίου στεναγμοῦ, ἡ τιμὴ καὶ ὁ λόγος ὑψώσαν τὸ ὑστατον τὴν φωνὴν καὶ ἐκραύγασαν εἰς τὴν ἀδύνατον ψυχὴν τῆς:

— Τὸ αἶσχος καὶ ἡ ἄλυσος θὰ σὲ καταλάβωσι πάλιν... Δυστυχία!

Καὶ ἡ κυρία δὲ Φλάρ περίφοβος ἐβρίφη πρὸς τὰ ὀπίσω τρέμουσα, κατατεθορυβημένη· εἶτα, ὡς νὰ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ αἰγίδα κατὰ τοῦ ἐπερχομένου φοβεροῦ ἐχθροῦ, ἐσυλλογίσθη τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην, ἡ ὁποία τὴν περισηνήγαγε καὶ τὴν ὁποῖαν αὐτὴ περιεφρόνησεν, — ἔφυγεν ἐκ τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον εὕρισκετο, καὶ κατέβη εἰς τὴν αἶθουσαν, εἰς τὴν ὁποῖαν πρὸ τῆς ὥρας τοῦ δείπνου συνειθίζον νὰ συνέρχωνται οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου.

III

II ΑἶΘΟΥΣΑ

Ἦτον αὐτὴ εὐρὺ δῶμα εἰς τὸν πρῶ-

τον ὄροφον, τὸ ὁποῖον ἐκάλουσαν ἡ μεγάλη αἶθουσα, τῆς ὁποίας ἡ διακόμησις καὶ ὁ εὐπρεπισμὸς ἐτήρουν εὐγενῆ ἔκφρασιν ἀρχαιότητος.

Ἐπιπλῆ ἐστία μετ' οἰκοσῆμων ἔκειτο ἀντικρὺ τῆς θύρας καὶ ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ δύο παραθύρων ὡσειδῶν, κεκοσμημένων δι' ὕλων καὶ παραπετασμάτων μεταξίνων ἀρχαίων. Γηραιαὶ ἔδραι ἐκ δρυὸς γεγλυμμένα, μέγα ἐρμάριον τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ἡ ἐπίστρωσις τῶν τοίχων ἐξ ὑφάσματος ὁμοίου πρὸς τὰ τῶν παραπετασμάτων, ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα ἐπιμήκης μὲ πόδας γλυπτούς, σειρά εἰκόνων τῆς οἰκογενείας... ταῦτα ἦσαν τὰ πάντα.

Τὰ πάντα, ἐὰν μνημονεύσωμεν καὶ τῶν ἐλαεινῶν ἐκείνων ἐπίπλων τῶν ἐφευρεθέντων πρὸς αἰώνιον τιμωρίαν τῶν ἀνθρωπίνων ὠτων: κλειδοκυμβάλου μὲ οὐρανόν, τὸ ὁποῖον δὲν εὕρισκετο πολὺ καλὰ ἐν μέσῳ τῆς σοβαρᾶς διασκευῆς τοῦ παρελθόντος.

Πρὸς τὴν δεξιὰν γωνίαν τῆς ἐστίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ, παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ἔλαμπε κολοσσαία πυρὰ, ἐκάθητο εὐθυτενῆς μεγαλόσωμος γέρον μονόφθαλμος ἐπὶ δερματίνης ἔδρας κεχρυσωμένης.

Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀνεπαύετο μέγας σκωτικὸς κύων, φαῖος μὲ στίγματα λευκά.

Ἐνώπιον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν τῆς ἐστίας, ἄλλος γέρον μὲ βλέμμα λάμπον ἐκάθητο ἐπὶ σιμίποδος.

Ὁ μονόφθαλμος γέρον ἔφερε μέγαν καστανόχρουν ἐπενδύτην, κομβωμένον κατὰ τὸν στρατιωτικὸν τρόπον. Ἐφερε μακροῦς μύστακας λευκοὺς καὶ πυκνὴν κόμην τοῦ αὐτοῦ χρώματος, καὶ αὐτὴν στρατιωτικῶς κεκομμένην.

Τὸ πρόσωπόν του ὄσεν ὄσεν, σοβαρὸν, φέρον ἐνεργητικὰ χαρακτηριστικὰ, ἐπέβαλλεν.

Ἦτο ὁ κύριος τοῦ οἴκου καὶ ὁ ἰδρυτῆς τοῦ ἐργοστασίου.

Ὁ κ. δὲ Φλάρ, τὸ 1789, ἦτο ὁ τελευταῖος βλαστὸς ἀγαθοῦ οἴκου εὐγενῶν, μᾶλλον γενναίων ἢ πλουσίων, οἵτινες ἔδαπάνων τὰ μικρὰ εἰσοδήματά των καὶ ἠῤῥαζον ἐτησίως τὰ χρέη των, ἵνα διατηρήσωσιν ἀξιοπρεπῶς τὸν σχεδὸν κληρονομικὸν βαθμὸν των τοῦ ὑπολοχαγοῦ εἰς τοὺς ἐρυθροὺς σωματοφύλακας.

Ὅταν ἐπῆλθεν ἡ ἐπαναστατικὴ καταιγίς, ὁ κ. δὲ Φλάρ ἐξεπλήρωσε γενναίως τὸ στρατιωτικὸν καθήκον του καὶ ἔσυρε τὸ ξίφος πανταχοῦ, ὅπου τὸ ξίφος τῆς εὐγενείας ἐξῆλθε τοῦ κολεοῦ, — ἀλλά, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἠσχύνθη δι' ἐκείνους, οἵτινες ἐκ μίσους πρὸς τὴν νέαν τῶν πραγμάτων τάξιν μετέβησαν νὰ προσενέγκωσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν Αὐστρίαν.

καὶ τὴν Ῥωσίαν. Ἐτάχθη ὑπὸ τὰς σημαίας τῆς Δημοκρατίας, ὑπῆρέτησε τὴν Αὐτοκρατορίαν, ἀπώλεσε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν εἰς Βατερλώ, καὶ ἐπανῆλθε ν' ἀποθέσῃ εἰς τὸν γηραιὸν οἶκον τῶν πατέρων του τὴν σπάθην καὶ τὰς ἐπωμίδας συνταγματάρχου τοῦ Ἰππικιοῦ.

Ἄλλ' ὁ οἶκος κατέρρεεν εἰς ἐρείπια· ἡ περίξ χῶρα ἦτο βεβουλισμένη εἰς ἐσχάτην πτωχείαν καὶ εἰς πάντας τὸ μέλλον ἐνεφανίζετο ὑπὸ μελανὰ χρώματα.

Ὁ κ. δὲ Φλάρ εἶχε σπουδάσει ἐν Γερμανίᾳ τὸν μηχανισμόν τῶν ἐργοστασίων τοῦ σιδήρου· ἤρξατο σκεπτόμενος, ὅτι ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ ὕδατα τοῦ Νιέβρ καὶ τὰ πέριξ δάση, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεμίαν ἀπελάμβανεν ὠφέλειαν.

Ἐνεργητικὸς καὶ νοήμων, προβλέπων τὴν μέλλουσαν βασιλείαν τῆς βιομηχανίας, ὁ κ. δὲ Φλάρ, μαρκήσιος τοῦ Νογαρέτ τοῦ Νιέβρ, ἔλαβεν ἀνευ δισταγμοῦ τὴν σφύραν σιδηρουργοῦ καὶ ἱδρυσεν ἐργοστάσιον.

Ἐβάλεσε πρὸς ἑαυτὸν πάντας τοὺς πτωχοὺς ὑλοτόμους τοῦ τόπου, ἔδωκεν αὐτοῖς ἄρτον καὶ ἐργασίαν καὶ ἐντὸς δεκαπενταετίας ἐξώφλησε ἅπαντα τὰ χρέη του καὶ ἔφερεν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα γενικὴν εὐπορίαν.

Δυστυχῶς, ἔτη τινὰ πρὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ ἡμετέρα διήγησις, δύο ἀλλεπάλληλα δυστυχήματα ἐπῆλθον καὶ ἐπληξαν αὐτόν.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ, εὐγενὴς καὶ ἀγία γυνή, ἀγαπωμένη καὶ τιμωμένη παρ' ὀλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἐργοστασίων, ἀπέθανεν αἰφνιδίως σχεδόν μετ' οὐ πολὺ ὁ κύριος τῶν ἐργοστασίων αὐτὸς οὗτος προσεβλήθη ὑπὸ παραλυσίας, ἥτις τῷ ἀφῆρεσε τὴν δύναμιν τοῦ ὀμλεῖν· ἦτο βωδός.

Ὁ ἕτερος γέρον ἦτον εἰς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν ἐκεῖνων τῆς παρεληλυθυίας ἐποχῆς, οἵτινες ἐγεννῶντο καὶ ἀπέθνησκον, ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν, εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, δὲν ἐλάμβανον μισθοῦς, ἐκάθηντο εἰς τὴν ἐσχάτιαν· τῆς τραπέζης τοῦ κυρίου, καὶ ἔλεγον «τὰ τέκνα μας», ὀμιλοῦντες περὶ τῶν τέκνων τῶν κυρίων τῶν.

Ὁ Ἰακώβος Νικὸς ἦτο ὀγδοηκοντούτης· ἦτο κωφός, ὡς ὁ κύριός του ἦτο βωδός. — Ἐν τούτοις ἀμφοτέρω συνεννοοῦντο ἄριστα.

Ὁ γίγας, καθὼς ἦτο τοιοῦτος καὶ ῥωμαλέος ἔτι μεθ' ὄλην τὴν ἡλικίαν του, ἦτον ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου του. Διὰ τῆς βροντώδους φωνῆς του, τὴν ὁποίαν δὲν ἤκουε τὸ παράπαν, ἠρώτα τὸν κύριόν του, τοῦ ὁποίου ὁ μοναδικὸς ὀφθαλμὸς, ὅστις οὐδὲν εἶχε χάσει ἐκ τῆς νοσημοσύνης του, ἀπῆντα εἰς τὰς ἐρωτήσεις του.

Καὶ ἦτο πρᾶγμα θαυμαστὸν καὶ συγ-

κινητικὸν ἅμα νὰ βλέπῃ τις τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους, τὸν ἕνα βωδόν, τὸν ἕτερον κωφόν, νὰ συνδιαλέγονται ἐπὶ μακρὸν διὰ νευμάτων καὶ ν' ἀπομονῶνται ἀμφοτέρω, — ὅταν ἡ Κάρμεν δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Τίς ἦτο ἡ Κάρμεν;

Ἡ δεσποινὴς Κάρμεν δὲ Φλάρ ἦτο ὠραία καὶ σεμνὴ νεάνις, ὁ ἄγγελος φύλαξ τῶν δύο αὐτῶν ὑπάρξεων καὶ ὀλοκλήρου τῆς κοινωνίας ἐκείνης. Ἐκάθητο μεταξὺ τῶν δύο, ἐλάμβανε τὰς χεῖρας ἀμφοτέρων, τοῖς ἐπεδαψίλευεν ἀνεκφραστα μειδιάματα, ἡδέα βλέμματα, καὶ ἠννοεῖ τὴν ἄφωνον συνδιάλεξίν των.

Ἡ Κάρμεν δὲν ἦτο εἰς τὴν αἴθουσαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία δὲ Φλάρ κατήλθεν ἐκεῖ. Ὁ σύζυγός της εὐρίσκετο μόνος μετὰ τῶν δύο γερόντων.

Ὁ κ. Φρανσῆς δὲ Φλάρ, ὅστις ἐκάθητο παρὰ τὴν ἐπιμήκη τράπεζαν καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα τινὰ, ἦτο περὶ τοῦ τριάκοντα δύο ἔτων.

Εἶχε τὸν τύπον ἐντίμου ἀνδρὸς ὀλίγον εὐφυοῦς. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο κοινὴ, οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἦσαν πολὺ ἐκφραστικοί, ἡ κόμη του οὐχὶ ὠραίου ξανθοῦ χρώματος. Ἐγίνετο προγᾶστωρ πρῶτος· καὶ τὰ χαρακτηριστικά του, ἀρκετὰ κανονικὰ ἄλλως, ἀπέκτων δυσμορφίαν τινὰ.

Ὁ Φρανσῆς εἶχε διαδεχθῆ τὸν πατέρα του εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐργοστασίου, ὅταν οὗτος ἀπώλεσε τὴν φωνήν.

Πέντε ἔτη πρὸ τῆς διηγήσεως ἡμῶν, ἐλεγχθεὶς βουλευτὴς παρὰ τῶν κατοίκων τῆς ἐπαρχίας του καὶ ἀναδεχόμενος εὐσυνειδήτως τὴν ἐντολήν, ἀνεχώρησεν εἰς Παρίσιον, ἀφίνων εἰς ἕνα ἀρχιεργάτην καὶ εἰς τὸν πατέρα του τὴν φροντίδα τῶν υποθέσεων του.

Ἐν Παρισίαις ἐνυμφεῖται, ὀλίγον ἐλαφρῶς, ὡς ἐλέγετο, τὴν κυρίαν δὲ Φλάρ.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ εἶχεν ἐπὶ τοῦ συζύγου της τὴν ἐκ τοῦ ἔρωτος ἐξουσίαν.

Κατὰ τὴν ἀφίξίν της εἰς Νογαρέτ ἔτυχε κακῆς ὑποδοχῆς παρὰ τῶν θεραπόντων καὶ τῶν ἐργατῶν, οἵτινες τὴν ἐθεώρουν ὡς ξένην· ἀθῶοί τινες νεωτερισμοὶ ἐφείλκυσαν κατ' αὐτῆς τὸ γενικὸν μῖσος· ἡ ὀλεθρία ἐπιβρόχῃ τοῦ μαρκησίου, ἀνθρώπου ὀργίλου καὶ βιάζοντος εὐθὺς πρὸς σκοπὸν καταχθόνιον, τὴν ἐξώθησαν εἰς πράξεις ἀντιπολιτικῆς. Γηραιὸν ὑπηρετὰ ἐξεδιώχθησαν καὶ τοῦ κ. δὲ Φλάρ, τοῦ πατρὸς, τιθεμένου ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ, δὲν ἐζητεῖτο πλέον ἡ γνώμη.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν, πάντοτε διὰ τῶν ἀπίστων εἰσηγήσεων τοῦ μαρκησίου, ὁ γέρον ἀπεξεδύθη πᾶσαν ἐνέργειαν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐκούραζεν· δὲν τῷ ἐπετρέπετο πλέον νὰ ἐπαληθεύῃ τοὺς λογαριασμοὺς

καὶ ν' ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ ἐργοστασίου.

Καθ' ἣν ὥραν ἐφθάσαμεν δὲν ἄφινε πλέον τὴν ἔδραν του καὶ βαθμηδὸν καταληφθεὶς ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος διήρχετο τὰς ἡμέρας του παρὰ τὴν ἐστίαν μετὰ τοῦ Ἰακώβου Νικὸς καὶ τοῦ Λόβη, τοῦ σκαπτικοῦ κυνός.

Ἡ κυρία δὲ Φλάρ μετέβη καὶ ἐκάθησεν ἐγγὺς τοῦ συζύγου της καὶ ἔχουσα τὴν καρδίαν λίαν συνεσφιγμένην, ὡς τε νὰ μὴ τολμᾷ νὰ λαλήσῃ, ἔλαβε τὸ κέντημά της κείμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔταπεινωσε τὸ βλέμμα.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἠνοίχθη ἡ θύρα καὶ ἀνηγγέλθη:

— Ὁ κ. μαρκήσιος Λεστάν!

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ γέρον συνωφρῶθη καὶ ὁ μοναδικὸς ὀφθαλμὸς του ἐπληρώθη ἐκφράσεως ὀργῆς συγκεκρατημένης, δυσκόλου νὰ περιγραφῆ.

Ὁ Φρανσῆς ἐστράφη ἀμέσως φαιδρὸς πρὸς τὴν εἰσόδον καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ξένον.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρίαν δὲ Φλάρ, ἡ πτωχὴ γυνὴ ἤρξατο τρέμουσα σφοδρῶς καὶ αἰ κνήμαί της ἐκλινον ὑπ' αὐτήν. Παρ' ὀλίγον ἐλιποθύμει. . . ἡ πάλῃ μεταξὺ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς συνέσεως καθίστατο φοβερά.

Ὁ ξένος ἐσφιγξεν φιλικώτατα τὴν χεῖρα τοῦ Φρανσῆ καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Ἐχω λαμπρὰς ἐπιχειρήσεις, Φλάρ· θὰ συνομιλήσωμεν περὶ τούτου.

Προσέκλινεν ἐνώπιον τῆς κυρίας δὲ Φλάρ:

— Πάντοτε ὠραία καὶ χαρίζεσα, κυρία, εἶπεν.

Εἶτα μετέβη πρὸς τὸν γέροντα κύριον τῶν ἐργοστασίων.

— Καλημέρα, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν αὐτῷ μετὰ φορτικῆς εὐπροσηγορίας.

Ὁ γέρον ἀπεκρίνατο διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς· ὁ ὀφθαλμὸς του, ὅστις εἶχεν ἐπαναλάβει τὴν ψυχρὰν γαλήνην του, ἐφαίνετο εὐχαριστῶν.

Ἄλλ' εἰς ἀνταπόδοσιν ὁ κύων, ὅστις εἶχεν ἐξυπνήσει εἰς τὸν κρότον τῆς θύρας, ἀναγνωρίζων τὸν νεήλυδα, ἤρξατο γυρλιζὼν ὑποκόφως, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰακώβου Νικὸς ἤστραπτον ἐν τῇ σκιᾷ ὡς δύο χαλύβδιναι λεπίδες προσβαλλόμεναι ὑπὸ ἡλιακῆς ἀκτίνος.

Ὁ μαρκήσιος ἔλαβε καθίσμα καὶ ἠτοιμάζετο νὰ καθίσῃ μετὰ τοῦ Φρανσῆ καὶ τῆς κυρίας δὲ Φλάρ, ὅταν γραῖα γυνὴ ὀστεώδης, ὀνόματι Γιαννούλα, ἡ μάγειρος τοῦ πύργου, ἀνήγγειλεν ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς αἰθούσης:

— Τὸ τραπέζι εἶναι ἑτοιμον.

Τὸ ἐστιατόριον εὐρίσκετο ἐν τῷ ἰσωγαίῳ καὶ ἡ τράπεζα ἔφερεν ὄχι ὀλιγοτέρας τῶν τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα παροψίδας. Ὁ κ. δὲ Φλάρ εἶχε τηρήσει τὴν φεουδαλικὴν συνήθειαν· οἱ θεράποντες καὶ οἱ ἄγαμοι ἐργάται ἐδεῖ-

πνουν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ συνταγματάρχου.

Ὅταν οἱ κύριοι κατῆλθον, οἱ ἐργάται καὶ οἱ θεράποντες ἐκάθηντο καὶ ἡγέρθησαν μετὰ σεβασμοῦ.

Τότε παρετήρηθη ὅτι μία θέσις ἔμεινε κενή.... ἡ τῆς Κάρμεν.

Συνάμα ἡ καταγιγίς ἐδιπλασίασε τὴν δρμὴν τῆς, ἡ βροχὴ προσέβαλε τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων καὶ πάντες ὁμοφώνως ἐκραύγασαν :

— Ποῦ εἶναι ἡ Κάρμεν ;

Ὁ γέρον ὁ βωδὸς καὶ ὁ γέρον ὁ κωφὸς παρετήρησαν ἀλλήλους μετ' εὐγλώττου ἀνησυχίας, — καὶ, ὡς ἂν μὴ ἐπερίμενον ἢ τὸ βλέμμα αὐτό, οἱ ἐργάται καὶ οἱ θεράποντες ἡγέρθησαν.

— Πηγαίνετε, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Φρυσῆς, τρέξατε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις πρὸς συνάντησίν τῆς !

Ἄλλὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν πάντες οὗτοι ὄρμων πρὸς τὴν θύραν, καλπασμὸς ἵππου ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ νεάνις ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ μὲ τὸ μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα.

Ἦτο κάτωχρος καὶ περιβρῦτος ἐκ τῆς βροχῆς ἡ ὠχρότης αὐτῆς ἐδιπλασιάσθη, ὅταν παρετήρησε τὸν μαρκήσιον.

— Πάλιν ὁ ἄνθρωπος αὐτός ! ἐπιθύρισε λίαν χαμηλοφώνως. Εἶτα καθυσάχασε πάντας, ἀπέδωκε τὴν συγκίνησίν τῆς εἰς τὴν καταγιγίδα, ἡσπάσατο τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῷ.

Ἡ γαλήνη ἐπανῆλθε τότε ἐπὶ τοῦ προσώπου πάντων· μόνος ὁ Ἰάκωβος Νικου ἠρέυνα διὰ τῶν ἀστραπτόνων ὀφθαλμῶν του τὴν ὠχρότητα τῆς νέας κυρίας του, καὶ ὁ Δόβης, ὁ σκωτικὸς κύων, ἀπέθετο τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Κάρμεν καὶ ἐγρύλλιζε περιλύπως, ἐνῶ οἱ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ του ἐφαίνοντο θέλοντες νὰ καταβροχθίσωσι τὸν μαρκήσιον.

IV

Η ΟΠΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Λεύγαν περίπου πρὸς νότον τοῦ πύργου τοῦ Νογαρέτ, ἡ δασώδης σειρὰ τῶν λόφων ἤρχετο ψιλομένη μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ ἀπολήγουσα εἰς βράχους ἀποτόμους καὶ χαράδρας πρὸς διαφόρους διευθύνσεις ἐκτεινομένης.

Εἰς μέρος τι ἔπαυεν ἡ συνέχεια τῆς γραμμῆς· οἱ βράχοι διαχωρίζοντο διὰ βαθυτάτου βαράθρου καὶ ἡ ὁδὸς κατ' ἀνάγκην ἐποιεῖτο μεγάλην περιστροφὴν φέρουσα εἰς γέφυραν ζευγνύουσαν τὸν χεῖμαρρον, ὅστις διήρχετο ἐκεῖθεν πρὶν χυθῆ εἰς τὸν ποταμὸν.

Τὸ βράθρον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπλατύνετο ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἀνατετραμμένον χωνίον, μῶλις εἶχεν

ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας δώδεκα ποδῶν διὰ μέτρον, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ ἵππος φεύγων ἀπὸ ρυτῆρος ἠδύνατο νὰ τὸ ὑπερπηδήσῃ, ἂν εἶχε νευρώδεις τὰς ἰγνύας.

Ἄλλ' ὅσον τολμηρὸς καὶ ἂν ἐτύγγαυεν ἵππος καὶ ἀναβάτης, οὐδεὶς ἐνεθυμεῖτο τινα ἀποπειραθέντα τὸ πῆδημα καὶ περιφρονήσαντα τὸν ἀπειλητικὸν καὶ προξενούντα ἱλιγγον βρόντον τοῦ χεῖμαρρου, ὅστις ἀνεκόχλαζεν εἰς τὸ βάθος.

Προσέτι, καὶ τοῦτο ἦτο ἴσως ὁ ἰσχυρότερος λόγος, ὑπῆρχεν εἰς τὸν τόπον αἱματηρὰ καὶ μυστηριώδης παράδοσις περὶ τῆς γενέσεως τῆς ὀπῆς τοῦ Σατανᾶ· οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ βράθρον. Ἡ παράδοσις αὕτη ἤρκει νὰ παγώσῃ ἐκ τρόμου καὶ τοὺς θαρράλευτέρους.

Μεταξὺ τοῦ βαράθρου καὶ τοῦ πύργου ἔκειτο τὸ χωρίον Νογαρέτ. Πέραν, εἰς τέταρτον λεύγης περίπου, ἐφαίνετο μικρὰ λευκὴ οἰκία, κομψή, κρεμαμένη ὡς φωλεὰ χελιδόνων εἰς τὰ πλευρὰ τῶν βράχων.

Δὲν ἦτο ἔπαυλις οὔτε ἀρχοντικὴ ἐξοχικὴ οἰκία·—ἀλλὰ τι μεταξὺ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐδύνατο εὐχαρίστως ν' ἀπαντηθῆ τρεῖς λεύγας μακρὰν τῶν Παρισίων ἐπὶ τῶν λόφων τοῦ Βουγιβάλ ἢ τοῦ Ρουέγ.

Εἰς μόνον ὄροφος, πράσινα παραθυρόφυλλα, μικρὸς κήπος ἀμφιθεατρικός, ὠραῖα δενδρύλια ἀναρριχώμενα εἰς τὰ παράθυρα καὶ ἀπλῆ θύρα, σχεδὸν ἀνευ κλείδου, ἐμαρτύρουν εὐγλώττως ὅτι ἀπὸ Νογαρέτ εἰς Νεβέρ δὲν εὐρίσκετο καθ' ὅλην τὴν κοιλάδα οὐδὲ εἰς κλείπτῃν.

Μεθ' ὅλην τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὴν ζωγραφικὴν θέσιν τῆς, ἡ οἰκία αὕτη ἦτο συνήθως ἀκατοίκητος.

Ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν πάντοτε κεκλεισμένα· ἐκόλωσεν θὰ τὴν ἐξελάμβανε τις ἐγκαταλειμμένην, ἀνευ τῆς ἰδιαίτερας φροντίδος μεθ' ἧς ἐκαθαρίζοντο οἱ δρομίσκοι τοῦ κήπου, ἐκλαδεύοντο τὰ δένδρα, ἐποτίζετο καὶ διετηρεῖτο ἡ χλόη. Ἐκτὸς τούτου περισσεύων ὑψοῦτο ἐν μέσῳ τῆς πλακοστρώτου στέγης καὶ ὠραῖαι πτερόποδες περισσεύει ἐξήρχοντο ἐκάστην στιγμήν ἀπ' αὐτοῦ, ὅπως ἐπιψύσσει διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ ἡρέμου πτήσεώς τῶν τὰς ἐξοχὰς τῶν βράχων καὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὄλων.

Ἡμέραν παρ' ἡμέραν χωρικός τις ἤρχετο, ἦνοιγε θύραν καὶ παράθυρα πρὸς ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος, ἀπετίνασσε τὸν κονιορτὸν τῶν ἐπίπλων, ἐπεθεώρει τὸν κήπον, ἔκλειε κατόπιν καὶ ἀπῆρχετο.

Ἀντινὰ λαμβάνη μεθ' ἑαυτοῦ τὴν κλεῖδα, τὴν ἀπέθετεν ὑπὸ μίαν τῶν τριῶν βαθμίδων, αἵτινες ἀπετέλουν τὸν πρόβολον.

Ἐνίοτε ὠραῖα κόρη, ἀναβαίνουσα λευ-

κὸν ἵππον, ἤρχετο ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ Νογαρέτ, ἐλάμβανε τὴν κλεῖδα, ἐπεσκέπτετο τὴν οἰκίαν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ διήρχετο πολλάκις ἐν αὐτῇ μακρὰς ὥρας.

Εἶτα, πηδῶσα ἐπὶ τοῦ ὠραίου ὑποζυγίου τῆς, τὸ ὁποῖον ἔβασκε πρὸ τῆς θύρας δέσμην χόρτου, ἐπανελάμβανε τὸν δρόμον τῆς ἐν καλπασμῷ καὶ ὑπερπηδήσα ἡ ἀσύνητος τὰς ἐπικινδύνους χαράδρας, αἵτινες ἐπέστεφον τὴν ὄχθην τοῦ Νιέβρ.

Τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, μίαν περίπου ὥραν πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ μαρκησίου εἰς τὸν πύργον, ἡ αὐτὴ κόρη ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς παρόδου, ἥτις ἀπὸ τοῦ χωρίου ἐρχομένη συνηνητάτο μετὰ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν περιεγράψαμεν.

Πρὸς τὴν δύσιν ὁ ὀρίζων εἶχε πληρωθῆ μεγάλων καὶ μελανῶν νεφῶν, τὰ ὁποῖα ἐπεσκίασαν τὸν ἥλιον. Λευκὴ ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὸν Νιέβρ καὶ ἀναβαίνουσα πρὸς τὰς ὄχθας ἐφαίνετο ἐνοῦσα αὐτὰς διὰ γιγαντιαίας γεφύρας. Τὰ χρώμα τῶν βράχων συνεχέτο ἐπὶ τοσοῦτον πρὸς τὸ τῶν ἀναθυμιάσεων, ὥστε εἰς μέρη τινὰ τοῦ ὀρίζοντος ἦτο δύσκολον νὰ διακρίνη τις ἀκριβῶς τὸν παρόχθιον δρόμον.

Ἐκτὸς τούτου μεθ' ὅλην τὴν προκεχωρηκυῖαν ὥραν τοῦ ἔαρος ἡ νυξ ἤρξατο ἐπερχομένη καὶ ὅσον γενναία καὶ ἂν ἦτο ἡ δυστυχῆς κόρη ἐδίστασεν ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα· ἀλλ' ὁ τρόμος τῆς ὑπῆρξε βραχὺς καὶ κτύπημα τοῦ μαστιγίου ἐζώθησε τὸν ἵππον πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ εὐγενὲς ζῶον ἀνεπήδησεν ὑπὸ τὸ κτύπημα καὶ ἀπέσπασε σωρείαν σπινθήρων ἀπὸ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ Νογαρέτ εἰς τὴν λευκὴν οἰκίαν ἦτο ἡμισείας περίπου λεύγης· ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὰ πλευρὰ τῶν λόφων ἀνερχομένας ἀναθυμιάσεις διεκρίνετο αὕτη εἰσέτι καλῶς δι' αὐτῶν.

Ἡ ἐκπληξὶς τῆς ἀμαζόνος ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδε λεπτὸν νῆμα καπνοῦ κυανοῦ ὑψούμενον ὡς γραμμὴν ἀσταθῆ καὶ διακεκριμένην ἐπὶ τοῦ φαιοχρόου χρώματος τῆς ὁμίχλης καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἀσκεποῦς ἔτι πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκεῖνην.

— Πρὸ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δυστυχούς Ἀντωνίου ; ἐπιθύρισε ἐκπεπληγμένη.

Τότε, ἀντὶ νὰ παλινδρομήσῃ, ἐκέντησε τὸν ἵππον τῆς, ὅπως φιλῆται καλύτερον.

Τί ἐσήμαιεν ὁ καπνὸς ἐκεῖνος ; Δυστυχῶς, ὅτην σπουδὴν καὶ ἂν εἶχε νὰ φιλῆσῃ, ἡ ὁδὸς καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον στενὴ καὶ τραχεῖα, ἡ κατωφύρεια ἀποκρημνος, καὶ μακρὰν ἐβρυχάτο ἡ ὀπῆ τοῦ Σατανᾶ.

Ἡναγκάσθη λοιπὸν νὰ μετριάσῃ ταχύτητα καὶ ἦτον ἡδὴ καιρὸς, καθόσω

ἡ ὁμίχλη ἀνέβαινε, ἀνέβαινε ἀδιακόπως, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ἡμέτερος ἵππευς ἐγκαταλείπων τοὺς χαλινούς ἐνεπιστεύθη εἰς τὸ θαυμαστὸν ἐνστικτὸν τοῦ ἵππου, ὅπως εὔρη τὴν ὁδὸν καὶ μὴ κατακλισθῆ εἰς τὸν Νιέβρ.

Εἶγεν ὑπολογίσει αὐτὴ ἄνευ τῆς καταιγίδος.

Καὶ ἡ τελευταία λωρὶς κυανοῦ εἶχεν ἐκλίπει, ὁ οὐρανὸς δὲν παρουσίαζεν εἰμὴ θόλον μαλ' ὀλίγον ἄνευ οὐδεμιᾶς βωγμῆς, καταπληκτικῆς ὁμοιότητος ὄψεως.

Ἄδριστος πρόμος εἰσέβαλεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ὠραίας ἀμαζόνος· ἀπαξ ἔτι εὐρέθη εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ στρέψῃ χαλινόν.

Ἄλλ' ὁ καπνὸς ἐκεῖνος;

Ὁ καπνὸς ἐκεῖνος, ὅστις περιστρέφετο καὶ ἀνέβαινε ὑποτρέμων ὑπεράνω τῆς λευκῆς οἰκίας, ὁ ἀσυνήθης ἐκεῖνος καπνός, ὁ καπνὸς ἐκεῖνος ὁ αἴφνης ἐμφανισθεὶς καὶ ἀγγέλλων ἴσως μίαν ἐπάνοδον;

Ἡ ἀμαζὼν δὲν ἐδίστασε πλέον καὶ ἀφῆκε τὸν ἵππον ν' ἀκολουθήσῃ τὴν πορείαν του ἐν μέσῳ τῆς πυκνουμένης σκοτίας.

Αἴφνης ὁ μολ' ὀβιδινοὺς θόλος διηνοίχθη, λάμψις κεραυνοβόλος ἐξῆλθε, ἐφώτισεν ἔπι ἐν δευτερόλεπτον τὴν κοιλάδα ὄλην καὶ διέσχισε τὴν ὁμίχλην· εἶτα βροντὴ ὁμοία πρὸς ἐκπυροσφρότησιν πυροβόλων μειμιγμένη μετὰ τυμπανοκρουσίας ἐκλόνησε γῆν καὶ οὐρανόν.

Ὁ ἵππος ἠγορῶθη περίτρομος· μετ' ἠγορῶμένην τὴν χαίτην· εἶτα, ὡσεὶ ἄόρατος μάστιξ χαλκίνη, περὶ πύρινον εἶχον καταπληγῶσει τὰ πλευρὰ καὶ τὰ ὀπίσθια του, ἐξώρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός, τὰ ὅσα ἔχων ἀνεστηλωμένα, τοὺς ῥῶθνας φλέγοντας, τὸ σῶμα κατελιημμένον ὑπὸ σπασμωδικῆς φρίκης, παρασυρόμενος ὑπὸ τρόμου ἀκαταβλήτου.

Ἡ ἀμαζὼν ἀφῆκε φοβερὰν κραυγὴν, ἄρρητον κραυγὴν ἀδημονίας, ἧτις ἐδέσποσε διὰ τῆς δεξιότητος τῆς τοῦ ὑποκώφου βρυχηθμοῦ τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ χεμιάρρου, — καὶ προσηλουμένη ἀπελπίς εἰς τὴν χαίτην τοῦ ἵππου, ἀφῆκε νὰ παρασυρθῆ, ὡς ὁ Μαζέππας, διὰ μέσου τοῦ σκότους, τὸ ὅποιον περιέβαλλε τὸ χάος ἐκεῖνο τῶν βράχων, τῶν βαράθρων καὶ τῶν κρημνῶν.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

Ὀλίγον μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ νεανίου, ὁ ῥήτωρ ἤρξατο ἀφηγοῦμενος νέον

τοῦ παραμύθιον, τὰ θαύματα τοῦ Προφήτου, ὅπερ ἄς ἐπιτρέψωσιν οἱ ἀναγνώσται νὰ μὴ παραθεσωμεν ἐνταῦθα.

Γ'

Τὴν διήγησιν ταύτην τοῦ Μετὰχ ἐπηκολούθησαν παταγῶδεις ἐπευφημῖαι καὶ ἐπιδοκιμασίαι, αἵτινες ἀπέσπασαν τὸν νέον ἐκ τῶν σκέψεων, εἰς ἃς ἦτο βεβουθισμένος.

Πῶν δὲ τὸν καπνὸν τοῦ καπνίσσας τὸ σιγᾶρον του, ἠτοιμάζετο νὰναχωρήσῃ, διότι εἶδεν ὅτι, ἐὰν παρέμενε ὀλίγον ἔτι, θίπήρχετο ἐκεῖθεν, ἀπολέσας τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν κραυγῶν καὶ τῶν καγχασιμῶν τῶν ἀκρωμένων, οἵτινες ἀπέπνιγον καὶ αὐτὸν τὸν κέλαδον τοῦ παραβρέοντος ποταμοῦ.

Ἰδὼν ὁμῶς ὑπηρετὴν τοῦ καφφενείου συναθροίζοντα τὰ δικαιώματα τοῦ ἀγορητοῦ, παρέμεινε, μὴ θέλων νὰ εἴπωσιν, ὅτι φεύγει φιλαργυρίας ἔνεκα.

Ἐλθόντος δὲ πρὸς αὐτὸν τοῦ ὑπηρετοῦ, ἔρριψεν εἰς τὸν δίσκον τρία γρόσια, μεθ' ὃ ἐξῆλθε τοῦ καφφενείου.

Ἡ ἐλευθεριότης αὐτῆ τοῦ νέου προσκάλεσε τὸν θαυμασμὸν καὶ τοὺς ἐπαίνους τῶν παρακαθημένων.

Οἱ Μουσουλμάνοι εἰσι πάντοτε φίλοι τῆς γενναιοδωρίας καὶ ἐξασκοῦσιν αὐτὴν ὅσον ἕκαστος δύναται.

Ὁ νεανίας ἡμῶν, φθᾶς εἰς τὴν γέφυραν, διῆλθεν αὐτὴν κατὰ μῆκος, καί, στραφεὶς πρὸς τὰ δεξιὰ, εἰσῆλθεν εἰς μικρὰν τινα καὶ στενὴν ὁδόν, φέρουσαν πρὸς τὸ διοικητήριον.

Ἡ δίοδος αὕτη καὶ ἡ αὐτὴ ἐλόκληρος τοῦ διοικητηρίου ἦσαν πλήρεις ἀνθρώπων· ὡσαύτως ὀπισθεν τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων τῶν αἰθουσῶν τοῦ διοικητηρίου διεκρίνοντο σκιαὶ ἀνθρώπων *πηγαινοερχομένων*.

Αἱ συναθροίσεις αὗται ἐντὸς καὶ παρὰ τὸ διοικητήριον βεβαίως δὲν ἐγίνοντο ἄνευ λόγου, ἐξηγοῦνται δὲ, ὅταν μάθωσιν οἱ ἀναγνώσται, ὧν πολλοὶ, πιστεύομεν, θὰ τὸ γινώσκωσιν, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν νηστειῶν οἱ Ὀθωμανοὶ διεξάγουσιν ἀπάσας τὰς ὑποθέσεις αὐτῶν, ποινικὰς καὶ πολιτικὰς, νύκτωρ¹.

Ὁ ἡμέτερος ἦρως, καίπερ οὐδεμίαν τοιαύτην ἔχων, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ διοικητηρίου, περιῆλθεν αὐτὴν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, παρετήρησε μετὰ τινος περιεργίας τὸ πλῆθος καὶ ἐξεληθὼν ἔστη πρὸ τῆς θύρας ἐτέρου τινὸς καφφενείου, ἐν ᾧ, κατὰ τὰς ἱεράς ταύτας ἡμέρας τῶν νηστειῶν, ἰδρύει τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ πολὺς *Καραγκιό-*

ζης μετὰ τοῦ συναδέλφου του Χατζῆ Ἀϊβάτη.¹

Ἐμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ὡς εἰ ἐδίσταζεν, ἀνὰ πρόπη νὰ εἰσέλθῃ ἢ οὐχί, ἐπὶ τέλους δὲ, οἶονεὶ βιάζων ἑαυτόν, ἀνέωξε τὴν θύραν καὶ εἰσεχώρησε, καταβαλὼν τὴν νενομισμένην εἴσοδον.

Βεβαίως ὁ ἦρως ἡμῶν δὲν ἔκαμνε δλόκληρον τὴν περιήγησιν ταύτην ἀσκόπως καὶ ἄνευ ἀφορμῆς. Ἐφερε τὰ βήματα, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἄνευ ὀρισμένου τινὸς σκοποῦ, οὐδὲ ἡδύνατο, ἐὰν ἤρῳτα τις αὐτόν, νὰ εἴπῃ ποῦ πορεύεται καὶ διατί μετέβαινε ἀπὸ συναθροίσεως εἰς συνάθροισιν, ὡς ἄνθρωπος οὐτινος ὁ νοῦς ὑπ' οὐδενὸς ἐπασχολεῖται ἀντικειμένου καὶ ὅστις ἀπλῶς θέλει νὰ διασκεδάσῃ, νὰ ῥεμβάσῃ, πλὴν ἄλλ' ὅμως τῇ στιγμῇ ἐκεῖνῃ ὠδήγει αὐτὸν μακρόθεν, ἀορίστως καί, οὕτως εἰπεῖν, ἐξ ἐνστικτοῦ δύναμις τις, ἧτις ἐπέτασεν αὐτῷ.

— Παρατήρησον ἐδῶ, ὑπαγε καὶ ἐκεῖ.....

Ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὸ καφφενεῖον, περιέφερον ἐπὶ τοὺς καθήμενους τὸ βλέμμα μετὰ προσοχῆς, φαίνεται δὲ ὅτι εὐχαριστήθη ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης, διότι ἐμεδίασε.

Καὶ τὸ καφφενεῖον τοῦτο ἦτο πλῆρες· ἀλλὰ, μὴ ἔχον τὸ εὖρος τοῦ πρώτου, καθίστα δύσκολον τὴν ἐν αὐτῷ διαμονήν. Οἱ θεαταὶ ἦσαν πλείστοι, κατέχοντες τὰ καθίσματα, οὐκ ὀλίγοι δὲ ἔμενον ὄρθιοι.

Πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις τῶν *Καραγκιόζιων* παραστάσεων εἶναι κακοῦθεις καὶ ἀνήθικαι, πλήρεις βαναύσων ἀστεϊσμῶν καὶ χονδροειδεστάτων εὐφυλοῦ γιῶν, δυνάμεναι νὰ κινήσωσι μόνον τοὺς γέλωτας θεατῶν, οἱ οἱ συχνάζοντες εἰς αὐτάς. Μόνη ἔχουσα ὑπόθεσιν τραγικὴν εἶναι ἡ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἡ ἰδοῦ ἐν ὀλίγοις ἡ ὑπόθεσις.

ΦΕΡΧΑΤ-ΣΕΡΙΝ

Νέος τις, Φερχάτ ὀνόματι, ἀγαπᾷ ἡγεμονίδα, γυναῖκα δὴλα δὴ πολλῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ κατὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὰ πλοῦτη. Ἐκάστην ἐσπέραν ὁ ἐρωτὸλήπτος νέος, λαμβάνων τὸ μουζούκ αὐτοῦ, ἔρχεται ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς *Δουλοειάς* του, καὶ διὰ τῆς γλυκειᾶς καὶ ἀρμονικῆς φωνῆς του ἐκφράζει ὑπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς καὶ τὸν καθαρὸν καὶ ἀστερόεντα οὐρανὸν τὸ πρὸς αὐτὴν φλογερὸν πάθος του.

Μετὰ πολλὰ, θελχθεῖσα ὑπὸ τῆς ὠραίας φωνῆς καὶ τῶν περιπαθῶν ἁσμάτων του, ἡ παρθένος δίδει εἰς τὸν τέως ἀπέλιπτα ἐραστήν, μεσολαβήσει τῆς

1 Ἐσχάτως, ἀνδὲν ἀπατᾷ ἡμᾶς ἡ μνήμη, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο, πρὸς ἄλλοις πολλοῖς, κατηρηθῆ.

1 Ἡρωὶς ἀπάσων σχεδὸν τῶν ὑποθέσεων τῶν παραστάσεων, ἄς διὰ τῶν νευροσπάστων διδούτων ἐν πολλοῖς χώροις τῆς Ἀνατολῆς.

γραίας άσχημοτάτης — τζιογκολόζας, ὡς ἀποκαλεῖται αὐτὴ ἐν τῷ δράματι— τροφοῦ τῆς συνέντευξιν. Ὁ Φερχάτ ἀνυπομόνως περιμένει νὰ φθάσῃ ἡ νύξ, τῆς ἐπελθούσης, τρέχει ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἡγεμονίδος, τῆς ὁποίας διαφεύγει ἡμᾶς τὸ ὄνομα τὴν στιγμὴν ταύτην, καὶ μετὰ παλλομένης καρδίας φάλλει τὸ περιπαθέστατον τῶν ἁσμάτων του.

Παρέρχονται λεπτά τινα μόλις, καὶ ἡ ὠραία νέα κατέρχεται τὰς κλίμακας τοῦ μεγάρου τῆς, παρακολουθημένη ὑπὸ τῆς γραίας τροφοῦ.

Ἡ νέα ἀποβάλλει τὸ κάλυμμα, ὅπερ φέρει, ῥίπτει ὁ Φερχάτ τὸ μπουζούκ, καὶ . . . ἐναγκαλίζονται.

Μετὰ τὰς πρώτας ἐξομολογήσεις τοῦ διαβρωτικοῦ καὶ ἀμοιβαίου πάθους των:

— Ἄχ! πρέπει νὰ λησμονήσῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον! λέγει ἡ νέα κλαίουσα.

— Διατί, ἄστρον μου; ἐρωτᾷ ἀπελπισὶς ὁ νέος καὶ ἐκθαμβος. Τώρα, ποῦ μόλις σὲ εἶδα, ψυχὴ μου!

— Ἄχ! ἀρνάκι μου, διὰ νὰ σὲ πάρω σύζυγον καὶ νὰ σὲ ἀπολαύσω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, μεγάλη ἢ μᾶλλον ἀδύνατα πρέπει νὰ ἐκτελέσῃς.

— Διὰ σέ, διαμάντι μου, διὰ σὲ τὸ πᾶν εἶμαι πρόθυμος καὶ ἱκανὸς νὰ κατορθώσω. Καὶ τοῦ Προφήτου τὴν φορὰ ἀἰπεύω, ἀρκεῖ νὰ γείνης ἰδικὴ μου.

— Αὐτὸ, τὸ ὅποιον θὰ σοῦ προτείνω, εἶναι δυσκολώτερον, πολλὴ δυσκολώτερον, ἀκατόρθωτον! Πολλοί, οἵτινες ἐζήτησαν τὴν χεῖρά μου ἀπὸ τὸν πατέρα μου, μὲ τὴν συμφωνίαν ταύτην, ἀπέτυχον, τελειώσαντες τὴν ζωὴν των ἐλεεινῶς. Ἐκεῖνος προώρισται νὰ γείνη ἰδικὸς μου, ὁ ὁποῖος θὰ φέρῃ εἰς πέρας αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν...

— Εἶπέ μου τὴν, εἶπέ μου τὴν, καὶ βλέπομεν.

— Βλέπεις τὴν σειρὰν αὐτὴν τῶν βουνῶν ἀντικρὺ μας; Εἶναι ἐπτά...

— Αἶ! τὴν βλέπω, πουλάκι μου.

— Ὁ πατέρας ὑπεσχέθη νὰ μὲ δώσῃ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ φέρῃ νερόν εἰς τὸ παλάτι μας, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ἐβδόμου καὶ τελευταίου βουνοῦ, ὅπου ὑπάρχει μία πηγή, χύνουσα νερόν, σὴν κρύσταλλον.

— Αὐτὸ μόνον; Ὁ ἴδιος τί θαύματα θὰ κάμῃ ὁ ἔρωσ μου!

— Τὸ ἐλπίζεις, ἀρνάκι μου, ψυχὴ μου;

— Εἶμαι βέβαιος, ὠραῖον καὶ φωτεινὸν μου ἄστρον. Τώρα, δός μου νὰ ροφήσω δύναμιν καὶ θάρρος ἀπὸ τὰ κοράλλινά σου χεῖλη.

Ἡ νέα ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἔραστοῦ τῆς, καὶ ὁ Φερχάτ καταφιλεῖ

τὰ ὠραία χεῖλη τῆς καλῆς ἐρωμένης, ἐκμυζῶν τὸ ἄρωμα αὐτῶν ὄλων...

Ἐνῶ εἰς τὰ χεῖλη τῆς γραίας μεδίμα κακεντρέχειας καὶ φθόνου ἐπιφαίνεται....

Ἡ νέα μετὰ τῆς τροφοῦ ἀποσύρονται, ἐξαφανίζεται ἐπὶ στιγμὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ ὁ ἔραστής, ἀλλάσσει ἡ σκηνογραφία, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανέρχεται ὁ Φερχάτ, φορῶν ἐργάτου ἐνδυμα καὶ φέρων σκαπάνην ἐπ' ὤμου.

Ἀποτείνει ἐγκάρδιον πρὸς τὸν Προφήτην προσευχὴν καὶ ἄρχεται τῆς ἐργασίας τοῦ ψάλλον. Ἄδει, ἄδει συνεχῶς, ἡ σκαπάνη πίπτει ἐπὶ τῶν πετρῶν. Βράχοι, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, καταπίπτουσιν εἰς τὰς χαράδρας.

Τοῦτο ἐνθαρρύνει τὸν Φερχάτ, καὶ ἡ κοπιώδης ἐργασία προχωρεῖ, καὶ νέοι βράχοι, ἀποσπώμενοι καταπίπτουσι.

Ἄν ἡξεύρω πόσα ἔτη ἐργάζεται οὕτως ὁ ταλαίπωρος, ἐνισχυόμενος ὑπὸ τοῦ παντοδυναμοῦ ἔρωτος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους φθάνει εἰς τὴν κορυφὴν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ πολύτιμον ὕδωρ ἀναβλύζει.

Ὅποια εὐτυχία!

Ὅλιγον ἀκόμη, καὶ ἡ ἐρωμένη θὰ γείνη ἰδικὴ του!

Εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἐργασία εἶναι εὐκολώτερα. Ἐκλειψάντων ἅπαξ τῶν ἀνυπερβλήτων προσκομμάτων, ὁ ἥρωσ ἔραστής ἐντὸς ὀλίγου θὰ φέρῃ τὸ ζητηθὲν ὕδωρ διὰ τὴν κρήνην τοῦ ἀνακτόρου τοῦ τόσου ἀκριβοῦς πωλοῦντος τὴν θυγατέρα του ἄρχοντος.

Ὁ Φερχάτ σκάπτει τὰς ἀναγκαίας αὐλακας, καὶ τὸ ὕδωρ ῥεῖ δροσερόν καὶ διαυγές, ὀσημέρα πλησιάζον εἰς τὸ μέγαρον.

Ἐπέστη τέλος ἡ εὐτυχῆς ἡμέρα, ὁ νέος τρέχει, σκάπτει τὴν πρὸ τοῦ ἀνακτόρου πλατεῖαν, κατασκευάζει τὴν αὐλακα, ἣν φέρει μέχρι τῶν στομιῶν τῆς κρήνης.

Ἰδοὺ αὕτη πληροῦται, καὶ ἐκ τῶν κρουῶν τῆς ἄρχεται ῥέον τὸ ὕδωρ.

Οἱ κόποι καὶ οἱ μόχθοι τοῦ νέου ἐπληρώθησαν· ἴσταται πλήρης ἐλπίδων πρὸ τῆς θύρας, περιμένων νὰ λάβῃ παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ πατρὸς τὸ ἀνήκον αὐτῷ πλεόν γέρας, τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς.

Ἄλλ' ἀντὶ πάντων τούτων, — φεῦ! φροῦδαί ἐλπίδες! ἀτυχῆς ἔρωσ! — ἐξέρχεται ἡ γραία τροφὸς κλαίουσα καί:

— Ἀπέθανεν ἡ ἐρωμένη σου! τῷ λέγει, δυστυχῆς τέκνον!

Ὁ νέος μένει ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ὡσεὶ ἐβλήθη ὑπὸ κεραυνοῦ. Ἐπειτα ἐξάγων ἐγχειρίδιον ἐκ τῆς ζώνης του, ἐμπήγει αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν! . . .

Ἐνῶ δὲ οὗτος πίπτει αἱματόφυρτος, καγχαζούσης τῆς γραίας μεγαίρας, ἐξέρχεται τοῦ μεγάρου ἡ νέα, κροτοῦσα τὰς χεῖρας ὑπὸ τῆς χαρᾶς καὶ ἐτοίμη νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐπανε-

θόντος ἔραστοῦ. Ἄλλ' ἐπὶ τῷ φρικαλέφ θεάματι τοῦ ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ πλεόντος νεανίου, καταλαμβάνεται ὑπὸ στυγνῆς ἀπελπισίας, ὁρμᾷ πρὸς τὸ πτώμα αὐτοῦ, τὸ ἐναγκαλίζεται. Βλέπουσα δὲ τὸ ἐγχειρίδιον, ἀρπάζει αὐτὸ μεθ' ὁρμῆς, τὸ ἐμπηγνύει εἰς τὰ λευκὰ στήθη τῆς καί, τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸ ἄψυχον ἤδη πτώμα τοῦ Φερχάτ, πίπτει ἐπ' αὐτοῦ ἀναμιγνύουσα τὸ αἷμα τῆς μετὰ τοῦ αἱματός του.

Ἡ γραία μεδιᾷ σατανικῶς, δεικνύουσα τοὺς νέους διὰ τῆς ῥικνῆς αὐτῆς χειρὸς....

Οὕτω δὲ πίπτει ἡ αὐλαία!

(Ἐπεταί συνεχεία)

Λ. ΕΝΥΛΛΗΣ.

ΑΡΑΒΙΚΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Μωχμεθανὸς τις προσκυνητῆς, τ' ὄνομα Βέν Ἀσσούνας, ὄπλαρχηγὸς τοῦ Βεῆ τῆς Τριπόλεως, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς Ἀραβούς, ἔχασε τὸν δρόμον αὐτοῦ, καὶ ἐνυκτώθη σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Φθάσας δὲ εἰς σκηνὴν τινα, καὶ εὐρών τὴν θύραν αὐτῆς ἀνοικτήν, ἔστησε τὸν ἵππον του, καὶ ἐζήτησε βοήθειαν, ὦν ὑπερβολῇ ἀποσταμένος καὶ διψασμένος. Ὁ πολεμικὸς Ἀραψ ἐπροσκάλεσε τὸν ἐχθρόν του νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν σκηνὴν ἀφρόδως, καὶ τὸν ἐπεριποιήθη μὲ ὄλον τὸ σέβας καὶ τὴν φιλοξενίαν, διὰ τὰ ὁποῖα φημιζεται τόσον οὗτος ὁ λαός. — Οἱ πρώτιστοι μετὰξὺ αὐτῶν, ὡς οἱ πατριάρχαι τὸ πάλαι, διακονοῦν τὸν ξένον των. Καὶ ὁ τοῦ ὑψηλοτάτου βαθμοῦ, ὅταν ἔλθῃ τις πρὸς ἐπίσκεψίν του, φέρει ἀμέσως αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀρνίον ἀπὸ τὴν ποίμνην, καὶ τὸ σφάζει ἢ δὲ γυνὴ του ἐπιστατεῖ τὰς θεραπαίνας τῆς νὰ τὸ μαγειρεύσῃ κατὰ τὸν κάλλιστον τρόπον. Μεταξὺ τινῶν ἀπὸ τοὺς Ἀραβούς ἐπικρατεῖ ἀκόμη ἡ ἀρχαία συνήθεια, περὶ τῆς ὁποίας τόσον συχνὰ ὁ λόγος εἰς τὰς Γραφάς, τοῦ νίπτειν τοὺς πόδας καὶ ἡ φιλοφροσύνη δὲ αὐτῆ ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότη. — Τὸ δεῖπνον, εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἐσύγκειτο ἀπὸ τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ θρεπτοῦ ἀρνίου ἐψητόν, ἀπὸ φοινίκια καὶ ξηρὰ ὀπωρικά, καὶ προσφάγιόν τι ἐπίτηδες ἐτοιμασθὲν ἀπὸ τοῦ Ἀραβὸς τὴν σύζυγον, πρὸς πλειοτέρων τιμὴν τοῦ ξένου τοῦ ἀνδρὸς τῆς.

Ἄν καὶ οἱ δύο οὗτοι ἀρχηγοὶ εὐρίσκοντο ἐνησχαλημένοι εἰς πόλεμον συναλλήλως, ἐσυνομιλοῦσαν ὁμῶς μὲ εὐλικρίνειαν καὶ φιλίαν, διηγούμενοι τὰ ἑαυτῶν καὶ τὰ τῶν προγόνων ἀνδραγαθήματα· ἀλλὰ ὠχρότης αἰφνίδιος ἐκάλυψε τοῦ ξενοδόχου τὸ πρόσωπον· σηκωθείς ἀπὸ τὸ καθισμά του, ἀπεσύρθη, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμάς ἔστειλε μή-

1 Ἀρνίον μου, ἄστρον μου, διαμάντι μου κ.τ.λ. ἐκφράσεις παρὰ τοῖς Τούρκοις στορηθῆς καὶ ἀγάπης.

νομα εἰς τὸν ξένον του, ὅτι ἡ κλίνη ἦτον ἐστρωμένη, καὶ πάντα ἑτοιμα διὰ τὴν ἀνάπαυσίν του· ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἠσθάνετο καλὰ, καὶ δὲν ἠμπόρει νὰ ἔλθῃ νὰ τελειώσῃ τὸ δεῖπνον· ὅτι εἶχεν ἐξετάσει τὸν ἵππον τοῦ φιλευομένου, καὶ τὸν εὔρει παρὰ πολὺ ἀδύνατον διὰ τὸ κοπιαστικὸν ταξείδιον τῆς ἐπαύριον· ἀλλ' ὅτι ἵππον εὔρωτος μὲ κάθε τι ἀναγκαῖον ἤθελεν εἶσθαι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἑτοιμος εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ὅπου καὶ αὐτὸς ἤθελε τὸν ἀνταμώσει καὶ τὸν ἀποχαιρετήσει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἡπόρησε μὲν ὁ ξένος εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ ξενοδόχου του· ἀλλ' ἀδυνατῶν νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα τῆς, ἐπλαγίασε διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἄραψ τις ἐξύπνισεν αὐτὸν ἐν καιρῷ νὰ λάβῃ, πρὶν κινήσῃ, τροφὴν τινα, ἡ ὁποία τοῦ ἦτον ἑτοιμασμένη· ἀλλὰ δὲν ἔδε κανένα τῆς οικογενείας, ἐωσοῦ, φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἐπαρτήρησε τὸν οἰκοδεσπότην βασιτάζοντα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ ὑποστηρίζοντα τοὺς ἀναβολεῖς, ὥστε αὐτὸς ν' ἀναβῆ, (τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν Ἀρβίων γίνεται ὡς ἡ τελευταία φιλικὴ δούλευσις). Μόλις δὲ εἶχεν ἀναβῆ ὁ Ἀσσούνας, καὶ τὸν εἰδοποίησεν ὁ ξενοδόχος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἔθρικόν στρατοπέδον δὲν εἶχε τοιοῦτον ἐχθρόν ἄσπονδον, ὁποῖος αὐτός. Χθὲς βραδύ, εἶπε, διηγούμενος τῶν προγόνων σου τὰς ἀνδραγαθίας, μ' ἀνεκάλυψες τὸν φονεὴ τοῦ πατρός μου. Ἐδῶ κεῖνται ὅλα τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἐφοροῦσε τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς σου, (τὰ ὁποῖα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφέρθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς), ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὡμοσα πολλάκις, εἰς ἐπήκοον τῆς οικογενείας μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητῶ τοῦ φονεῶς του τὸ αἷμα ἐξ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ὁ ἥλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη· πάραυτα δὲ μετὰ τὴν ἀνάτολὴν του θέλω σὲ διώξῃ, ἀφοῦ ἀσφαλῶς ἀναχωρήσης ἀπὸ τὴν σκηνὴν μου, ὅπου, κατ' ἐπιτυχίαν σου, εἶναι παρὰ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας μας νὰ ἐνοχλήσω τὸν ὅστις ἐζήτησε καὶ ἤρην εἰς αὐτὴν ὑπεράσπισιν· ἀλλὰ παύουν αἱ ὑποχρεώσεις μου ὅλα ἀμέσως ὅταν χωρισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρέπει νὰ μὲ θεωρῆς ὡς ἀποφραξιμένον νὰ σὲ ἀφανίσω, εἰς ὁποιοῦνδήποτε μέρος, ἢ εἰς ὁποιοῦνδήποτε ἀπόστημα, ἐνταμωθῶμεν. Δὲν ἀνέβης ἵππον κατώτερον τοῦ ἐτοίμου νὰ δεχθῇ ἐμέ· τοῦ ἐνός μας ἢ καὶ τῶν δύο ἡζωὴ εἶναι χαμένη, ἢ ἡ ταχύτης αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὴν τοῦ ἰδικοῦ μου.

Εἰπὼν ταῦτα, ἔδωκε τὴν δεξιὰν εἰς τὸν ἐχθρόν του, καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Βέν δὲ Ἀσσούνας, ὠφεληθεὶς ἀπὸ τὰ ὀλίγα λεπτὰ ὅσα ἐκίνησε πρὸ τοῦ Ἀ-

ραβος, ἔφθασεν εἰς τοῦ Βέν τὸ στρατευμα ἐν καιρῷ ν' ἀποφύγῃ τὸν διώκτην του, ὅστις, ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀπὸ πλησίον, ἤλθε τὸσον σιμὰ τοῦ ἐθρικοῦ στρατοπέδου, ὅσον τὸ ἔκρινεν ἀσφαλές. — Ἦτο μὲν αὕτη παρὰδόχος φιλοξενία· πλὴν πᾶς Ἄραψ ἤθελε πράξει ὁμοίως εἰς ὁμοίαν περίστασιν.

ΓΕΩΡΓ. Α. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ.

Η ΤΑΦΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΙΑΠΩΣΙΝ

Τοσάυτη εἶναι ἡ περιέργεια τῶν Εὐρωπαϊῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἰαπωνίαν, ὥστε θεωρῶ καλὸν νὰ ἀναφέρω τι περὶ τῆς χώρας ταύτης.

Ἡ βλάστησις ἐν ταῖς ἀπωτάταις ἐκείναις χώραις τοσοῦτον χλοερὰ καὶ ἀειθαλῆς ἐστίν, ὥστε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τελευταίᾳ τοῦ ἀνθρώπου κατοικίᾳ ἐπικρατεῖ διηνεκὲς ἔσρ. Τὰ νεκροταφεῖα αὐτῶν ἐν ἐκάστῃ ἐποχῇ κοσμοῦνται ὑπὸ χλόης καὶ ἀνθέων, οἱ δὲ τάφοι, ἀφελῆ μνημεῖα ἀναμνησκοντα τοὺς ἀπεθθόντας, πᾶσαν ἰδέαν καταστροφῆς ἀπομακρύνουσιν. Ἐκάστη οἰκογενεῖα κατέχει ἰδιαιτερον τμήμα, ἕκαστος δὲ θενωὲς ἴδιον τάφον ἐν τῷ κοινῷ πεδίῳ τῆς ἀναπαύσεως· αὕτη δὲ ἡ ψυχὴ τοῦ θενωτός ἵπταται ἀπὸ λόφου εἰς λόφον, παρὰ τοὺς κήπους καὶ τὰ ἱερὰ ἄλση μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν πυλῶν τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων. Εἰς Ναγκασάκην τὸ νεκροταφεῖον προξενεῖ μεγίστην ἐντύπωσιν. Ἡ πόλις αὕτη κεῖται ἐπὶ τῶν πλευρῶν ὄρεων, ὧν τὰ κατώτερα μέρη εἰσι ἀπτότομα, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἔσκαψαν βαθμίδας, αἵτινες σχηματίζουσι, κυρίως κύκλω τῶν πρὸς Ἀνατολὰς συνοικιῶν, ἀξιόθεατον ἀμφιθέατρον νεκρικῶν μνημείων, πόλιν ἔχουσαν ἀντιμέτωπον ἐτέραν πόλιν. Ἐπὶ τῆς κατωτέρας πλευρᾶς τοῦ ὄρους κεῖται ἡ πόλις τῶν ζώντων παρουσιάζουσα τῷ ἡλίῳ τὰς μακρὰς καὶ εὐρείας αὐτῆς ὁδοῦς, καὶ τὰς πενιχρὰς ξυλίνας οἰκίας, τὰς ὑπὸ ἐφημέρου πλήθους οἰκουμένας· ἐπὶ δὲ τῆς ὑψηλοτέρας ἢ μυστηριώδους νεκρόπολις μετὰ τῶν τειχῶν καὶ τῶν ἐκ γρανίτου μνημείων αὐτῆς, τῶν αἰωνοβίων δένδρων καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς αὐτῆς σιγῆς.

Ὅπόταν οἱ κάτοικοι τῆς Ναγκασάκης ὑψῶσι πρὸς τὸ ὄρος τὰ βλέμματα, ἀκουσίως τὸ πνεῦμα αὐτῶν φέρεται πρὸς τὰς ἀναριθμήτους πρὸ αὐτῶν παρελθούσας γενεάς. Ἡ πλῆθὺς αὕτη τῶν ἐπιτυμβίων λίθων τῶν φαινομένων ἀνά μέσον τοῦ γλαυκοῦ πέπλου τῶν ἀναθυμιάσεων, γεννᾷ τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ πνεύματα τῶν προγόνων ἐπιστρέφουσι παρὰ τοὺς τάφους βωβὰ πλὴν μετὰ

προσοχῆς ἀκροώμενα τῆς τύρβης τῆς ἐπικρατούσης ἐν τῇ πόλει.

Ἄπαξ τοῦ ἔτους περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἅπαντες οἱ κάτοικοι τελοῦσιν ἐν τῇ πόλει τῶν νεκρῶν ἐπὶ τρεῖς ὄλας νύκτας ἐπίσημον ἑορτήν. Τὴν πρώτην ἐσπέραν φωτίζονται διὰ ποικιλοχρῶν ἐκ χάρτου φανῶν οἱ τάφοι τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ φθίνοντος ἔτους. Τὴν δευτέραν καὶ τρίτην νύκτα ὅλοι οἱ τάφοι ἀνεξαίρετως ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι συμμετέχουσι τοῦ αὐτοῦ φωτισμοῦ· ὅλαι δὲ αἱ οἰκογενεῖαι τῆς Ναγκασάκης κατασκευοῦσιν ἐν τοῖς νεκροταφεῖοις, ὅπου πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν τελοῦσιν ἀφθόνοους σπονδὰς. Αἱ φωναὶ θυροβώδους εὐθυμίας ἀντανακλώσιν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, τὰ δὲ πυροτεχνήματα ἀκαταπαύστως διασχίζοντα τὸν ἀέρα φαίνονται μιγνύοντα τὰς τῶν ἀνθρώπων φωνὰς μετὰ τῶν ἐκ τῶν πυροσοκροτήσεων ἤχων. Οἱ διαμεινοντες ἐν Ναγκασάκῃ Εὐρωπαῖοι μεταβαίνουσιν ἐπὶ τῶν ἡγκυροβολημένων πλοίων των, ὅπως ἀπολαύσωσι μακρόθεν τοῦ μαγευτικοῦ θεάματος τοῦ παρισταμένου ἐπὶ τῶν λόφων.

Πλὴν τὴν τρίτην νύκτα πρὸς τὰς δύο ὥρας τοῦ μεσονυκτίου βλέπει τις αἴφνης σειρὰς δαδούχων καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ συναθροισμένων ἐπὶ τῆς παραλίας, ἐνῶ τὸ ὄρος εἰσέρχεται βαθμηδὸν ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ σιγῇ. Ἀνάγκη ἵνα οἱ νεκροὶ ἀπέλθωσι καὶ ἐξαφανισθῶσι πρὸ τῆς πρῆξ, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον πλέκουσι χιλιάδας ἀκατιῶν ἐξ ἀχύρου ἐν ἐκάστῳ τῶν ὁποίων ἐπιβιβάζουσι ὀπώρας καὶ σποράς. Ἐπὶ τῶν ἀκροφαιῶν τούτων ἀκατιῶν θέτουσιν ὄλους τοὺς ἐκ χάρτου φανούς τοὺς χρησιμεύσαντας πρὸς φωτισμὸν τῶν νεκροταφείων, ἀναπτύσσουσι τὸ μικρὸν αὐτῶν ἰστίον, ἢ δ' ἐωθινὴ αὔρα τὰ διασπείρει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅπου μετ' ὀλίγον ἀναπλέγονται. Οὕτω ἅπας ὁ στολίσκος καταστρέφεται ἀφίνων καθ' ὄλας τὰς διευθύνσεις ἔχνη πυρός· οἱ νεκροὶ βαδίζουσιν ἐναερίως. Ταχέως τὸ τελευταῖον ἀκάτιον καταποντίζεται, ὁ τελευταῖος φανὸς σβέννυται, καὶ ἡ τελευταία ψυχὴ ἀπέρχεται τῆς γῆς. Περὶ τὴν ἀνάτολὴν τοῦ ἡλίου δὲν μένει οὐδ' ἔχνος τῆς τῶν νεκρῶν ἑορτῆς.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ) Ἐκ τινος κελλίου Μ. Γ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ὁ κύριος Μ... εὐνοούμενος τοῦ Ταλλεϋράνδ, λαβὼν ἐπιστολὴν παρὰ τινος φίλου του, δι' ἧς τῷ ἀνηγγέλλετο, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ φίλου του ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν, ὅτι δυσκόλως τὴν ἀνέστραχν.

ἄλλ' ὅτι ἐσώθη καὶ διστέλει ἐκτὸς κινδύνου, τῷ ἀπήντησεν ἐν εἰδει συγγραφήτου: «Πολλάκις σοὶ τῷ εἶπον, φίλτατε, ὅτι ὁ ποταμὸς σὰς δὲν εἶναι ἀρκετὰ βαθύς!»

*
Ὁ συμπολίτης ἡμῶν κύριος Μ... διηγεῖτο πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὅτι ἐν Ζακύνθῳ Ἕλληνας τινὸς βαδίζοντος ἀπέκοψαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μετὰ τὸσούτης τέχνης, ὥστε τὸ σῶμα ἐβάδιζεν ὀκτὼ ἄλλα βήματα ἀνευ κεφαλῆς καὶ εἶτα κατέπεσαν.

— Δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Σ... θὰ ἦτον ἀρρημένος ὁ Ἕλληνας καὶ μετὰ τὰ ὀκτὼ βήματα ἐνόησεν, ὅτι τὸν ἐφόνευσαν.

*
Ὁ Βολταῖρος ἀναγνούς τὸ σύγγραμμα τοῦ Μ... περὶ τῆς ψυχῆς τῶν ζώων, εἶπε: «Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἐξαιρετός πολίτης, ἀλλὰ δὲν ἔμαθεν ἀρκετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου του.»

*
Ὁ Φοντενέλ, εἰς τὸ ἔσχατον γῆρας του, εἶχε πλέον σπανίως τὰς ἐκτάκτους ιδέας: ὁ Διδεράτος, ἔλεγεν ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ: «Εἶναι γηραιὸς πύργος εἰς τὸν ὁποῖον ἐμφανίζονται πνεύματα.»

Τὸ αὐτὸ ἀνέκδοτον λέγεται καὶ περὶ τῆς κ. Στάελ, ἀλλ' αὕτη τὸ εἶπεν οὐχὶ πρὸς ἔπαινον, ἀλλὰ πρὸς ἐμπαιγμὸν γέροντός τινος πλουσίου ὃχι πολὺ εὐφυοῦς. «Ἄν ἀληθῶς ἐλέχθη παρ' ἀμφοτέρων, τότε θὰ ἔλαβε βεβαίως χῶραν

κλοπὴ καὶ τοῦτο κάλλιον παντὸς ἄλλου θὰ γνωρίζῃ ἡ κ. Στάελ.

*
Ὁ Βαρθελεμῦ Σωσέν, διάσημος νομοδιδάσκαλος τῆς Πίζας, ἐφιλονεῖκει συχνὰ ἐπὶ ζητημάτων τοῦ δικαίου μετὰ τοῦ Ἰάσωνος Μάγνου, ἄλλου νομοδιδασκάλου διασήμου. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Λαυρέντιος τῶν Μεδίκων παρῆν εἰς τὴν συζήτησιν, ὁ Ἰάσων αἰσθανόμενος, ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἤγγιζε νὰ τὸν καταβάλῃ, ἔπλασεν αὐθωρεὶ ἀνυπαρκτὸν τινα νόμον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ θέματός του. Ὁ Σωσέν ἐννοήσας τοῦτο καὶ οὐχ ἦττον πονηρὸς καὶ αὐτὸς ἀνέτρεψε τὸν νόμον τοῦ Ἰάσωνος δι' ἄλλου νόμου τῆς φαντασίας του. Ὁ Ἰάσων πρῶτην φορὰν ἀκούων τὸν νόμον αὐτὸν προσέκαλεσε τὸν Σωσέν ν' ἀναφέρῃ τὴν πηγὴν τοῦ νόμου του. «Εὐρηται αὕτη, ἀπεκρίνατο ἀνευ δισταγμοῦ ὁ Σωσέν, ἐγγὺς ἐκείνης εἰς τὴν ὁποῖαν ἠντλησάτε τὸν ἰδικόν σας νόμον». Ὁ Λαυρέντιος ἐχειροκρότησε ζωηρῶς τὴν πνευματώδη ταύτην μεθ' ἑτοιμότητος ἀπόκρισιν.

*
Φιλία στενὴ συνέδεε τὸν Μ. Πεκμέγιαν καὶ τὸν σοφὸν Δουβρέιλ. Οὗτος τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου του βλέπων πολλοὺς περὶ τὴν κλίνην του, εἶπε πρὸς τὸν φίλον του: «Φίλτατε Πεκμέγια, τί ζητοῦν πάντες οὗτοι; τὸ νόσημά μου εἶναι κολλητικὸν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἄλλος ἀπὸ σὲ ἐδῶ.» Ὁ Πεκμέγιας παθὼν τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν

παρηκολούθησεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν φίλον του εἰς τὸν τάφον.

*
Πρῶτη χρῆσις ἀτμοπλοίου εἰς πολεμικὰς ἐργασίας ἐγένετο τὸ 1824, δι' ἀτμοκινήτου ναυπηγηθέντος ἐν Καλκούττῃ καὶ ὀνομαζομένου Ἀρτεμισ. Ἡγοράσθη ἀντὶ 80,000 ρουπῶν παρὰ τῆς κυβερνήσεως τῶν βρετανικῶν Ἰνδιῶν κατὰ τὸν κατὰ τῶν Βιρμανῶν πόλεμον.

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Francois Coppé)

Κλαῦσον, ἐξόριστε πτωχέ, καὶ πάντοτε ἐνθυμήσου
Πόσον τὸ μέλλον σου ἦτο λαμπρὸν,
Ὅταν ἡ χεὶρ τῆς ἔτρεψε θερμὴ ἐν τῇ χεὶρὶ σου
Ὡς ἐν πτηνὸν μικρὸν.

Καὶ τὴν ψυχὴν σου ἀβήρητος ἐπλήρου θερμῆ ποῖα
Ὅταν, πλησίον σου αὐτὴν κρατῶν,
Τὴν γλυκεράν τῆς ἔπνευσε πνοὴν ἐν εὐτυχίᾳ
Ὡς ἀνθος ζηλευτὸν.

Ἀλλὰ μακρὰν σου εἶναι νῦν ἡ κόρη ἡ φιλιότη,
Τὸ πᾶν δὲ πάλιν εἶναι σκοτεινὸν!
Γνωστὸν ὅτι ἀνίμνησις ἐκφεύγει ταχυστάτη,
Ἐκφεύγει ὡς πτηνόν.

Ἦδη πλανεῖ ἐν τῇ ψυχῇ σκιὰ ἀμφιβολίας,
Ἀρχὴ ὀδύνης καὶ ἡμερῶν πικρῶν.
Καὶ λέγει «φεῦ! μαραίνεται ὁ ἔρωσ τῆς καρδίας
Ὡς ἄνθος ἐν ἀβρᾶν!

Σεπτέμβριος, 1878. ΚΛΕΑΝ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΗΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερῦ

Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὠραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΡΡΕΑΝ